

“मीठे बच्चे- बाबाको यादबाट बुद्धि स्वच्छ बन्छ, दिव्य गुण आउँछ। त्यसैले एकान्तमा बसेर आफूले आफैँसँग सोध- दैवी गुण कति आएको छ?”

प्रश्न:- सबैभन्दा ठूलो आसुरी अवगुण कुनचाहिँ हो, जुन बच्चाहरूमा हुन हुँदैन?

उत्तर:- सबैभन्दा ठूलो अवगुण हो कसैसँग रफ-डफ कुरा गर्नु या कटु वचन बोल्नु, यसलाई नै भूत भनिन्छ। कसैमा यो भूतले प्रवेश गर्यो भने धेरै नोकसान गरिदिन्छ, त्यसैले त्यसबाट किनारा लाग्नुपर्छ। जति हुन सक्छ, अभ्यास गर- अब घर जानु छ, फेरि नयाँ राजधानीमा आउनु छ। यस दुनियाँमा सबै चौज देखेर पनि, केही नदेखियोस्।

ओम् शान्ति। बाबा बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ, जानु त छ नै, शरीर छोडेर। यस दुनियाँलाई पनि भुल्नु छ। यो पनि एक अभ्यास हो। जब कसैको शरीरमा कुनै खिटपिट हुन्छ, शरीरलाई पनि कोसिस गरेर भुल्नु पर्ने हुन्छ, दुनियाँलाई पनि भुल्नु पर्ने हुन्छ। भुल्ने अभ्यास राम्रो हुन्छ, बिहानको समय। अब फर्केर जानु छ। यो ज्ञान त बच्चाहरूलाई मिलेको छ। सारा दुनियाँलाई छोडेर अब घर जानु छ। धेरै ज्ञानको आवश्यकता रहँदैन। कोसिस गरेर यसै धुनमा रहनु छ। ठिक छ, शरीरलाई जति नै कष्ट भए पनि बच्चाहरूलाई सम्झाइएको छ- कसरी अभ्यास गर्ने? मानौं तिमी छँदै छैनौ। यो पनि राम्रो अभ्यास हो। थोरै समय छ। घर जानु छ, फेरि बाबाको मदत मिल्छ या यिनको मदत मिल्छ। मदत अवश्य मिल्छ, तर पुरुषार्थ पनि गर्नुपर्छ। यो जति पनि देख्नमा आउँछ, त्यो रहने छैन। अब घर जानु छ। त्यहाँबाट फेरि आफ्नो राजधानीमा आउनु छ। पछि गएर यिनै दुई कुरा रहन्छन्- जानु छ फेरि आउनु छ। देखिएको छ- यस यादमा रहेमा शरीरका रोगहरू जसले हैरान गर्छन्, ती पनि स्वतः ठण्डा भएर जान्छन्। त्यो खुशी रहन्छ। खुशी जस्तो खुराक छैन, त्यसैले बच्चाहरूलाई पनि यो सम्झाउनु पर्ने हुन्छ। प्यारा बच्चाहरू! अब घर चलनु छ, स्वीट होममा चलनु छ। यस पुरानो दुनियाँलाई बिर्सनु छ। यसलाई भनिन्छ यादको यात्रा। यतिबेला नै बच्चाहरूलाई थाहा हुन्छ। बाबा कल्प-कल्प आउनु हुन्छ, यही सुनाउनु हुन्छ, कल्पपछि फेरि मिल्नुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- अहिले तिमीले जे सुन्छौ, फेरि कल्पपछि पनि यही सुन्ने छौ। यो त बच्चाहरूले जानेको छन्, बाबा भन्नुहुन्छ- म कल्प-कल्प आएर बच्चाहरूलाई मार्ग बताउँछु। मार्गमा चलने बच्चाहरूको काम हो। बाबा आएर मार्ग बताउनु हुन्छ, साथमा लिएर जानु हुन्छ। केवल मार्ग बताउने मात्र होइन, साथमा लिएर पनि जानु हुन्छ। यो पनि सम्झाउँछ- यी जुन चित्र आदि छन्, पछि गएर केही पनि काममा आउने छैनन्। बाबाले आफ्नो परिचय दिइसक्नु भएको छ। बच्चाहरूले बुझेका छन्, बाबाको वर्सा बेहदको बादशाही हो। जो हिजो मन्दिरमा जान्थे, महिमा गाउँथे, यी बच्चाहरूको (लक्ष्मी-नारायणको), बाबा त यिनलाई पनि बच्चे-बच्चे भन्नुहुन्छ नि, जसले उनीहरूको उच्चताको महिमा गर्थे, अब फेरि उच्च बन्ने पुरुषार्थ गर्दै छन्। शिवबाबाको लागि नयाँ कुरा होइन। तिमी बच्चाहरूको लागि नयाँ छ। युद्धको मैदानमा त बच्चाहरू छन्। संकल्प-विकल्पले पनि यिनलाई नै हैरान गर्छ। यो खोकी पनि यिनको कर्मको हिसाब-किताब हो, यिनलाई भोग्नुपर्छ। बाबा त मौजमा हुनुहुन्छ, यिनलाई कर्मातीत बन्नु छ। बाबा त हुनुहुन्छ नै सदा कर्मातीत अवस्थामा। हामी बच्चाहरूलाई मायाको तुफान आदि कर्मभोग आउँछ। यो बुझ्नुपर्छ। बाबाले त मार्ग देखाउनु हुन्छ, बच्चाहरूलाई सबैथोक सम्झाउनु हुन्छ। यस रथलाई जे हुँदा पनि तिमीहरूलाई फिलिङ्ग आउँछ- दादालाई केही भएको छ। बाबालाई केही पनि हुँदैन, यिनलाई हुन्छ। ज्ञान मार्गमा अन्धश्रद्धाको कुरा हुँदैन। बाबा सम्झाउनु हुन्छ- म जुन तनमा आउँछु, धेरै जन्महरूको अन्तिमको पतित तनमा मैले प्रवेश गर्छु। दादा पनि सम्झन्छन्- जसरी अरू बच्चाहरू छन्, म पनि त्यस्तै हुँ। दादा पुरुषार्थी हुन्, सम्पूर्ण बनेका छैनन्। तिमीहरू सबै प्रजापिता ब्रह्माका सन्तान ब्राह्मणहरू पनि पुरुषार्थ गर्छौ, विष्णु पद प्राप्त गर्नको लागि। लक्ष्मी-नारायण भन, विष्णु भन, कुरा एकै हो। बाबाले सम्झाउनु पनि भएको छ, पहिला जानेका थिएनौ। नत ब्रह्मा-विष्णु-शंकरलाई, न आफ्नो पितालाई जानेका थियौ। अहिले त बाबालाई, ब्रह्मा-विष्णु-शंकरलाई हेर्ना साथ बुद्धिमा आउँछ- यी ब्रह्मा तपस्या गरिरहेका छन्। उही सेतो ड्रेस छ। कर्मातीत अवस्था पनि यहाँ हुन्छ। पहिला नै (इनएडभान्स) तिमीलाई साक्षात्कार हुन्छ- यी बाबा फरिश्ता बन्छन्। तिमीले पनि जानेका छौ- हामी कर्मातीत अवस्था प्राप्त गरेर फरिश्ता बन्छौ, नम्बरवार। जब तिमी फरिश्ता बन्छौ, तब सम्झन्छन् अब लडाईं सुरु हुन्छ। मिरुआ मौत... यो धेरै उच्च अवस्था हो, बच्चाहरूलाई

धारण गर्नु छ। हामी चक्र लगाउँछौं, यो पनि निश्चय छ। अरु कसैले पनि यी कुरालाई बुझ्न सक्दैनन्। नयाँ ज्ञान हो, पावन बनाउनको लागि बाबाले याद सिकाउनु हुन्छ। बाबासँग वर्सा मिल्छ, यो पनि जानेका छौं। कल्प-कल्प बाबाका बच्चा बन्छन्, ८४ को चक्र लगाएका छन्। जो कसैलाई पनि सम्झाउन सक्छौं— तपाईं आत्मा हुनुहुन्छ, परमपिता परमात्मा बाबा हुनुहुन्छ, अब बाबालाई याद गर्नुहोस्। त्यसपछि उनीहरूको बुद्धिमा आउने छ— दैवी राजकुमार बन्नु छ भने यति पुरुषार्थ पनि गर्नुपर्छ। विकार आदि सबै छोडिदिनुपर्छ। बाबा सम्झाउनु हुन्छ— बहिनी-भाइ पनि होइन, भाइ-भाइ सम्झ अनि बाबालाई याद गर, तब विकर्म विनाश हुन्छ। बाँकी कुनै मेहनत गर्नु पर्दैन। पछि गएर अरु कुनै कुराको आवश्यकता पर्दैन। केवल बाबालाई याद गर्नु छ, आस्तिक बन्नु छ। यस्तो सर्वगुण सम्पन्न बन्नु छ। लक्ष्मी-नारायणको चित्र एकदम एक्युरेट छ। बाबालाई बिर्सपछि दैवी गुण धारण गर्न पनि बिर्सिन्छन्। प्यारा बच्चाहरू! एकान्तमा बसेर विचार गर— बाबालाई याद गरेर मलाई यस्तो (देवता) बन्नु छ, यो गुण धारण गर्नु छ। कुरा त धेरै सानो छ। बच्चाहरूले कति मेहनत गर्नु पर्ने हुन्छ। कति देह-अभिमान आउँछ। बाबा भन्नुहुन्छ— देही-अभिमानि भव। बाबासँग नै वर्सा लिनु छ। बाबालाई याद गरेमा कचरा (फोहोर) निस्कन्छ।

बच्चाहरूलाई थाहा छ— अहिले बाबा आउनु भएको छ। ब्रह्माद्वारा नयाँ दुनियाँको स्थापना गर्नुहुन्छ। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ— स्थापना भइरहेको छ। यति सहज कुरा पनि तिमीहरूबाट चिप्तिन्छ। एक अल्फ हुनुहुन्छ, बेहदका बाबासँग बादशाही मिल्छ। बाबालाई याद गरेपछि नयाँ दुनियाँ याद आउँछ। अबला वृद्धहरूले पनि राम्रो पद प्राप्त गर्न सक्छन्। केवल आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर। बाबाले त मार्ग बताउनु भएको छ। भन्नुहुन्छ— आफूलाई आत्मा निश्चय गर। बाबाको पहिचान त मिलिसक्यो। बुद्धिमा बसेको छ— अब ८४ जन्म पूरा भयो, घर जान्छौं, फेरि आएर स्वर्गमा पार्ट बजाउने छौं। कहाँ याद गरौं, कसरी गरौं? यो प्रश्न उठ्न सक्दैन। बुद्धिमा छ, बाबालाई याद गर्नु छ। बाबा जहाँ गए पनि, तिमी त उहाँका सन्तान हौं नि। बेहदका बाबालाई याद गर्नु छ। यहाँ बस्दा तिमीलाई आनन्द आउँछ। सम्मुख बाबासँग मिल्छौं। शिवबाबाको जयन्ती कसरी हुन सक्छ! मानिसहरू अलमलिन्छन्। शिवरात्रि किन भनिएको हो, यो पनि बुझ्दैनन्। कृष्णको लागि सम्झन्छन् नि, रातमा जन्मिए, तर यस रात्रिको कुरा होइन। त्यो आधा कल्पको रात पूरा हुन्छ, फेरि बाबालाई आउनु पर्छ नयाँ दुनियाँको स्थापना गर्न। छ धेरै सहज। बच्चाहरूले स्वयं सम्झन्छन्— सहज छ। दैवी गुण धारण गर्नु छ। नत्र सय गुणा पाप हुन्छ। मेरो निन्दा गराउनेले उच्च पद प्राप्त गर्न सक्दैन। बाबाको निन्दा गराए भने पद भष्ट हुन्छ। धेरै मीठो बन्नुपर्छ। रफ-डफ कुरा गर्नु— यो दैवी गुण होइन। सम्झनुपर्छ— यो आसुरी अवगुण हो। प्रेमले सम्झाउनु पर्ने हुन्छ— यो तपाईंको दैवी गुण होइन। यो पनि बच्चाहरूलाई थाहा छ— अब कलियुग पूरा हुँदै छ, यो हो संगमयुग। अरुलाई त केही थाहा छैन। कुम्भकर्णको निद्रामा सुतिरहेका छन्। सम्झन्छन् ४० हजार वर्ष बाँकी छ। हामी बाँचिरहन्छौं, सुख भोगिरहन्छौं। दिन-प्रतिदिन अझै तमोप्रधान बन्छौं, यो सम्झ्दैनन्। तिमी बच्चाहरूले विनाशको साक्षात्कार पनि गरेका छौं! पछि गएर ब्रह्माको, कृष्णको पनि साक्षात्कार गर्दै रहन्छन्। ब्रह्माको पासमा गयो भने तिमी स्वर्गको यस्तो राजकुमार बन्छौं, त्यसैले प्रायः ब्रह्मा र कृष्ण दुवैको साक्षात्कार हुन्छ। कसैलाई विष्णुको पनि हुन्छ। तर उनको साक्षात्कारबाट त्यति बुझ्दैनन्। नारायण भएको भए बुझ्न सक्छन्। यहाँ हामी जान्छौं नै देवता बन्नको लागि। त्यसैले अहिले सृष्टिको आदि मध्य अन्त्यको पाठ पढ्छौं। पाठ पढाइन्छ यादको लागि। पाठ आत्माले पढ्छ। देहको भान उत्रन्छ। आत्माले नै सबैथोक गर्छ। राम्रो वा नराम्रो संस्कार आत्मामा नै हुन्छ।

तिमी बच्चाहरू ५ हजार वर्षपछि आएर मिलेका छौं। तिमी त्यही हौं। अनुहार पनि त्यही हो, ५ हजार वर्ष पहिला पनि तिमी नै थियौं। तिमीले पनि भन्छौं— ५ हजार वर्षपछि फेरि हजुर नै आएर मिल्नुभएको छ, हामीलाई मनुष्यबाट देवता बनाउँदै हुनुहुन्छ। हामी देवता थियौं, फेरि असुर बनेका छौं। देवताहरूको गुण गाउँदै आयौं, आफ्नो अवगुण वर्णन गर्दै आयौं। अब फेरि देवता बन्नु छ किनकि दैवी दुनियाँमा जानु छ। त्यसैले अब राम्रोसँग पुरुषार्थ गरेर उच्च पद प्राप्त गर। शिक्षकले त सबैलाई भन्छन् नि, पढ। राम्रो अंक ल्याएर पास भयो भने मेरो पनि नाम प्रख्यात हुन्छ र तिम्रो पनि नाम प्रख्यात हुन्छ। यस्तो धेरैले भन्ने गर्छन्— बाबा, हजुरको पासमा आएपछि केही पनि निस्कदैन, सबै कुरा बिर्सिन्छौं। आउनासाथ चुप हुन्छन्। यो दुनियाँ मानौं समाप्त भइसकेको छ। फेरि तिमी आउने छौं नयाँ दुनियाँमा। त्यो त धेरै शोभायमान दुनियाँ हुन्छ। कोही शान्तिधाममा विश्राम लिन्छन्। कोहीलाई विश्राम मिल्दैन। अलराउण्ड पार्ट छ। तर तमोप्रधान दुःखबाट छुट्छन्। त्यहाँ शान्ति, सुख सबै मिल्छ। त्यसैले यस्तो राम्रोसँग पुरुषार्थ गर्नुपर्छ। यस्तो होइन, जे भाग्यमा होला। होइन, पुरुषार्थ गर्नुपर्छ। बुझेका छौं,

राजधानी स्थापना भइरहेको छ। हामी श्रीमतमा आफ्नो राजधानी स्थापना गरिरहेका छौं। बाबा जो श्रीमत दिनेवाला हुनुहुन्छ, उहाँ स्वयं राजा आदि बन्नु भएको छैन। उहाँको श्रीमतबाट हामी बन्छौं। नयाँ कुरा छ नि। कहिल्यै न कसैसँग सुन्यौं, न देख्यौं। अहिले तिमी बच्चाहरूले बुझेका छौं, श्रीमत अनुसार हामी वैकुण्ठको बादशाही स्थापना गर्छौं। हामीले अनगिन्ती पटक राजाई स्थापना गरेका छौं। गर्छौं अनि गुमाउँछौं। यो चक्र घुमिरहन्छ। पादरीहरू जब चक्र लगाउन निस्कन्छन्, कसैलाई हेर्ने पनि मन गर्दैनन्। केवल क्राइस्टको नै यादमा रहन्छन्। शान्तिमा चक्र लगाउँछन्। समझ हुन्छ नि। क्राइस्टको यादमा कति धेरै रहन्छन्। अवश्य क्राइस्टको साक्षात्कार भएको हुनुपर्छ। सबै पादरी यस्तै कहाँ हुन्छन् र। करोडौंमा कोही, तिमीहरूमा पनि नम्बरवार छन्। करोडौंमा कोही यसरी यादमा रहन्छन्। कोसिस गरेर हेर। अरु कसैलाई नहेर। बाबालाई याद गर्दै, स्वदर्शन चक्र घुमाइराख। तिमीलाई अथाह खुशी हुन्छ। श्रेष्ठाचारी देवताहरूलाई भनिन्छ, मानिसहरूलाई भ्रष्टाचारी भनिन्छ। यस समय त देवता कोही छँदै छैनन्। आधाकल्प दिन, आधाकल्प रात– यो यहाँको नै कुरा हो। बाबा भन्नुहुन्छ– म आएर सबैको सद्गति गर्छु। बाँकी जति पनि अरु धर्म स्थापकहरू छन्, उनीहरू आएर आ-आफ्नो समयमा आफ्नो धर्म स्थापना गर्छन्। सबै आएर यो मन्त्र लिएर जान्छन्। बाबालाई याद गर्नु छ, जसले याद गर्छ, उसले आफ्नो धर्ममा उच्च पद पाउने छ।

तिमी बच्चाहरूले पुरुषार्थ गरेर रुहानी म्युजियम अथवा कलेज खोल्नुपर्छ। लेखिदेऊ– विश्वको अथवा स्वर्गको राजाई सेकेण्डमा कसरी मिल्न सक्छ, आएर बुझ्नुहोस्। बाबालाई याद गर्नुभयो भने वैकुण्ठको बादशाही मिल्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रुहानी बाबाको रुहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रुहानी बच्चाहरूको रुहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः–

१) हिँड्दा-डुल्दा एक बाबाकै याद रहोस्, अरु जे देखे पनि ध्यान नजाओस्– यस्तो अभ्यास गर्नु छ। एकान्तमा आफ्नो जाँच गर्नु छ– ममा दैवी गुण कतिसम्म आएको छ?

२) यस्तो कुनै पनि कर्तव्य गर्नु हुँदैन, जसबाट बाबाको निन्दा होस्, दैवी गुण धारण गर्नु छ। बुद्धिमा रहोस्– घर जानु छ, फेरि आफ्नो राजधानीमा आउनु छ।

वरदानः– स्वार्थबाट न्यारा र सम्बन्धमा प्यारा बनेर सेवा गर्ने सच्चा सेवाधारी भव जुन सेवाले स्वयंलाई वा अरुलाई डिस्टर्ब गर्छ त्यो सेवा होइन, स्वार्थ हो। निमित्त कुनै न कुनै स्वार्थ हुन्छ तब नै तल माथि हुन्छौं। चाहे आफ्नो चाहे अरुको स्वार्थ जब पूरा हुँदैन तब सेवामा हलचल हुन्छ। त्यसैले स्वार्थबाट न्यारा र सबैको सम्बन्धमा प्यारा बनेर सेवा गर तब भनिन्छ सच्चा सेवाधारी। सेवा खुब उमङ्ग-उत्साहले गर तर सेवाको बोझले स्थितिलाई कहिल्यै तल-माथि नगरोस्, यो ध्यान राख।

स्लोगनः– शुभ वा श्रेष्ठ वाइब्रेसनद्वारा नेगेटिभ सिनलाई पनि पोजेटिभमा परिवर्तन गरिदेऊ।